

3. szám.
Január 20. 1877

Megjelenik minden **szombatnapon** másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan. dec. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr.
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárban. **Kiadó-hivatal:** Pest barátság-teret Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 5 hasábos numpareille sor 10 kr.

XX. évfolyam.

Lakoma a tiszteltház elnökénél.

Leírta TALLÉROSSY ZEBULON.

Ghyczy Kalman megint ebidet ad: gyanus dolog! Vagy meg akar hazasodni, (hiszen mig eddig minden képviselőhazi elnök azon vigezte; s Ghyczy van olyan leginy, mint azok) vagy valami egyib van a dologba.

Nizek a listat, kiben meghivot vendigekek vannak. Talalom bene három pinzügyminisztert, nigy elnököt, nigy ujsagirot, három Moriczot, kik közül egyiknek van mos diszno szerencsije*); meg egy dr. Falkot, kinek mar nevében megvan a »Maxen«. Ez tendentiosus öszealistas. Masik maskor, mikor ebiden voltam Ghyczynél, hita ösze benünket csupa bortermelőket. Discursus folyt csupa bortul, bortul és borrhul. Olyan jól mulatunk, mintha szüreten letünk volna. — Ez a mai lesz aligha nem »Urvacsoraja«. (De talan csak nem »utolso Urvacsora?«). Richtig vagyunk

tizenharman, mint akor: tizennegyedik az angyal, a ki hozza »eu angelion«-t. Csakhogy iten nincsen Judas Iskariotes, ki elaruljon harmincz ezüst pinzirt bécsi farizeusoknak magyar »krisztust« *).

Hogy miről besziltünk? az titok. Ha azt akarunk, hogy meg ne tuggy senki: mondjuk meg az igazat; akor nem hiszi el senki. Minden ember azal gyüt be, hogy ha lesz magyar bank, én izs adom bele anyi meg anyi (ezeret ezüstbe, aranyba. Mikor ram izs kerülte sor, csag mondok; »ha ti mind agyatok pinzt bankba bele, egynek csag maranyi, a ki kiveszi asztat belüle. In valalkozok ra, hogy legyen szorgalmatos kölcsönvevő. Ilyen izs kel oda!

Aban megalapotunk, hogy Woojaner Moriczot megteszünk magyar grofnak, is Lucamot magyar nemes embernek. »Noblesse oblige«.

*) Most ata el 300 disznot nagy agio melet.

*) Kis betűvel?

Bank metall fundus őrizetire valasztotnkn budai czitadellat. A ki abul elakarja vinyi pinzt, az eléb meglüvünk: aztan beszilhet, hogy mi teczik? — Ad vizem citadella!

Ot fekütek asztalon palyamüvek Deak Ferencz mauzeolomra. Azokat kritizaltunk. Egyik olyan, mint boglya kemencze, másik olyan, mint vilagito torony, harmadik olyan, mint czukrásznál mandulatorta. Egyik se nem tetszik. In nem feküdnim bele, ha mingyart nekem adnák izs. Hanem van egy negyedik, a kirül azt mondanak, hogy az elig kinyelmes: az lesz elfogadva. Tetejin geniust carrarai marvanybul egy igen magas ur akarja elkiszitetnyi: nevit nem szabad megmondanom: de csag bizonyos, hogy magasab ur nalanal eben az országban nincsen.

Deak Ferencz mauzeoleumrul természetesen attirte a discursus, hogy barcsag ne volna mauzeolumra szükség; de jo volna, ha most öreg ur it volna, nagy veszekedist kibékitenyi.

Elbeszilte aztan öreg urol igen kedves anecdotát a minister W. mit még historia fel nem jegyezte; de mi bebizonyitya, milyen hatalmas kibikító talentumal birta boldogult nagy hazafi.

Eczer rajtaront W. miniszterre, mikor mig volt »belügy«, két deputatio. Mind a kétö jo hirü budapesti hölgynevelö intizet tulajdonosnijai, mindenik kisirve három szal bajos *) szipsigü adjutansni altal. Mind a keten egy dolgot akartak, azon vesztek ösze. Farsan utolso napjára kivettek Ankert, balt tartanyi s mindenik követelte, hogy neki legyen igazsag adva. Minister meg volt akadva; mi csinyalyon velük? Ezeket nem abfertigolhat azal a nagyon jo mondasal, a mivel »Arbeiter deputatiot« kieligitete, hogy »a munkások dolgozanak!« aszonta nekik, hogy majd beleniz a dolgukba: s azal kegyesen kiexpedialta üket.

Azok mig odakin izs veszekedtek. Egy ora mulva megy a miniszter Deak Ferenczhez: hat kit talalya otan? Mind a két veszedelmes deputatiot. Ot ültek mind a nyolczan az öreg ur körül; de mar nem veszekedtek; ki voltak békítve, s megegyeztek, hogy együt fogjak

utolso farsangi dualisztikus balt tartanyi Ankerben. A ki két »ilyen« companiat ki tudot egyeztetnyi: az »talán« még a bankkirdist izs eltudna intiznyi közöttünk.

No de térjünk a bankettre, mert mar talalva van.

Ghyczy bankettjei abban különböznek a nyilvánlagos bankettektül, hogy ezeknek előtte van az ember megeligidve, utana nincsen; Ghyczy bankettjével pedig előre nincsen az ember megeligidve, hanem utana nagyon meg. Nem ad nyomtatot menüt, hogy az ember előre tudhatna, hany lyukat ereszen a szijon? Csag ugy vakon kel követnyi a vendigseregnek a gazdat, mint az országgyülisnek a kormányt; nem agya programot. Nem közli a parttal előlegesen, hogy mi volt az, a mit bekebleztünk: csak azt tudjuk, hogy jo volt. Ez hatalmaskodas! Targyalas napirend nélkül. (Ez különben nem az in vilemnyem, hanem Wahrmané, a kirül azt mondjak, hogy olyan ros nyelv van, hogy mig a Szilagyí Dezsöinil izs ros zab; mert Szilagyí Dezsö izs nem kimil sentkit a vilagon: de egy embert még izs megkimil fulankjaitol: ez Szilagyí Dezsö; de a Wahrman még maga magát se nem kimili).

Ez alatt igen vidam hangulat uralkodott. Széll Kalmanak minden ember vidam anecdotakat mondot, hogy hogyan exequáltak rajta masodsor izs az adót, a mivel eczer se tartozott: utolyara mar könyörgöt, hogy hagyjak bikivel, hiszen nem tudja az ember megenni a levest, ha mindig nevetetik.

A vidám bankettet befejezte a szeretetremilto W. miniszternek idetartozó anecdotaja: »most megyünk mar jól!« Tudniüllik, hogy volt egyszer egy vak koldus, a ki jart egy két kerekü kordén egy szamarral, meg egy vezetővel. Eczer nagy hegyre mentek fel; a szamar lassan czammogott. »Hajtsd jobban azt a szamarat!« Kiabálta a vak. A vezető püfolte a csacsit. Mikor mar jo magasan voltak; a szamar neki rugaszkodott s minden kenderhám leszakadt. Arra aztan elkezte a kordé hátrafeli gorolni lefeli a hegyrül sebesen. »Most megyünk mar jól!« ujongatott a vak koldus.

Mar most mintha latnam, hogy franya ujsagirol, a ki ot leskelöte Brazsay boltajtajaban,

*) Talán »bajos«?

hogy fogja kombinációkat csinyalnyi Ghyczy bankettből. Tudom, hogy holnap olvasok rula minden ujságban. »Bankett!« Az »ett« elmúlt: ott maradt a »bank«. Vigezetül Tisza Kalman bankot adott s a jelenlevőktől »mindent elnyert.«

Pedig bizony becsületesemre mondhatom,

hogy ezuttal igazan csupa »folyó ügyekkel« foglalkoztunk: milyenek »tokaji, visontai, burgundi, rostopsin és mokka.«

Azirt csak legyünk kicsi türelemel, ma vagy holnap aztan majd elmondhatunk, hogy »most megyünk mar jól!«

N Ő V Á L A S Z T Á S .

(Mutatvány az írók és művészek báli lapjából a »Szünórából.«)

Oh nők! ti az *alkotmányban*
Mellőzést túrtok mindnyájan.
Mig »jogával« él a *fokos*:
A *konyt* »hátra«, bármily okos.
A *bor* mehet szavazásra,
De a *káv*é ki van zárva.
Minden jog illet a férfit,
Mig a nőt csak meg se kérdik.
Pedig leróná adóját,
Csak a jogot is rá róják.
S a nő *mégsem* — ah, borzasztó! —
Nem választható s választó.

Oh nők, ti a *szerelemben*
Kurtát huztok nemkülönben.
Kegyesen a férfi választ,
Ti adjatok »igen« választ!
(S ti jók! ezzel ritkán késtek.)
Ez sulyos rendeltetétek!
Ha a nő gyúl szerelemre,
Mint vallja bé szégyenszemre?
Tűr, titkol ha nyilat érez;
Nem fordulhat levélkéhez,
Szóhoz, udvarláshoz szíve:
Viseli magát passive;
Választható, de — borzasztó! —
Önmaga *még sem választó.*

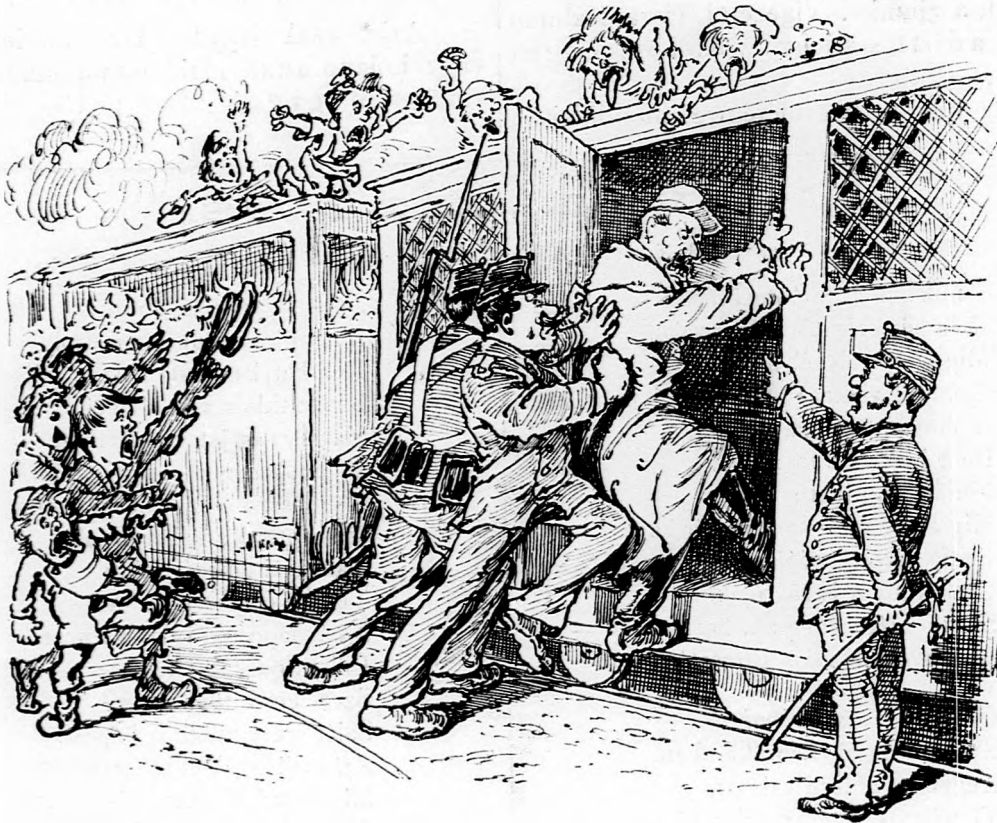
Oh de nők, a *tánczban!* az más!
Itt már itt a nőválasztás,
(Bár esik csak kivételkép.)
Akaratok most im fellép.
Midőn jelen e pillantat:
Érzétek bátran szólalhat,
S annak röpithet karjába,
Kit vártatok tán hiába.

Jelen a percz, az áhitott,
S nem lesz titok, a mi titok.
Kelj lányka, ahoz lengve kelj,
Kihez titkon von a delej.
Károdra őt játszva fűzd fel,
És gyujtsd meg a rejtett tüzzel.
S ön asszonyom, kit már untat
A széptevő arszlán urnak
Tánczról tánczra felhivása:
Téritse őt észre, lássa;
S bár laposan, mint a lencse,
Pillant önre, ott felejtse! —
Szerelemre tüzeljék *ezt*
Saját szerelmükhöz képest.
Azt mellőzzék el szeszélyből,
Mip benn' féltékenység kél föl.
Ez önhittet tánczra híjják,
Hogy jobban elbolondíjják.
Amazt, ki ledér, állhatlan:
Meg se lássák a sarokban.
Ki hogy tetszik: gyűlölt, kegyelt:
Porba sujtsd, nő! vagy fölemeld.
Bánjatok hatalmatokkal
Kényre-kegyre az urakkal.
Éles fegyver ez, és nagy szó:
Mikor a nő a *választó!*

És ki tudtotokra zengem
E nagy előnyt, oh nők! engem
Jutalmul a dámenválon,
A hol helyem jól megállom,
Kapjatok, mint szél a pelyhet,
Ne áruljak petrezselymet.

DON PEDRÓ.

A prágai indóházban.

CSERNAJEFF. Kijelentem, hogy csak az erőszaknak engedek!
RENDŐRBIZTOS. Tudjuk már! Ennek engedett az ur Djunisnál is.

Várady Antalhoz,

(a ki „Iskarióth“-tal majd megnyerte a 400 aranyat.)

Elhigye, öre az
 Roppant szerencse vót:
 Hogy nem nyert pátyadijt
 Az az „Iskarióth“.

Olvasta volna csak
 A sok irigy lapot,
 Azt írta volna mind:
 On Judáspénzt kapott.

Bolond Miska.

BÁLI BALESET.

Egy szép hölgy táncosával, egy katonatiszttel, elesik, és pedig oly szerencsétlenül, hogy a katonatiszt felülkerekedik.

— Szegényke! mondja az elesetnek egy barát-
 nője. Csak nem lesz baja?

— Már hogy lehetne, vigasztalja egy másik:
 hiszen katonai fedezet alatt van!

BORKORCSOLYA.

— A népszínházat is akarta látni a vidéki atyafi.
 Vett is »bilétet«, mely szerint a karzati zártszékhez
 nyert jogot. Feljutván a kijelölt helyre, restelte a
 dolgot, hogy ő ilyen szép piros bársony székbe
 üljön, mint valami miniszter! Állva maradt. Előadás
 közben kínálják a leüléssel a háta megettiek: atyafi
 mért nem ül már le!

— Má köszönöm alássan, — válaszola ez —
 az ilyen magam forma ember csak elállhat!

Budapesti szláv levél Szentpétervárra.

T. Szerkesztő ur!

Vérig van sértve a muszka becsület! A czegledi egyetem ifjuságának küldöttsége csakugyan elvitte a diszkardot (a rendelkezésem alatt álló kockák, az ügyetlenek, voltak, nem bírták eltüntetni. Utjokban mindenütt garázdálkodva tünettek.

Triesztben az európai civilisatio gunyjára, a békés szláv lakosságot szidalmazták bántalmazták, sárral, rothadt narancscsal czitrommal dobálták meg s a szlávokra halált ordítottak. Csak a derék rendőség közbelépésének sikerült számos szlávtestvérünket megmenteni a bizonyos haláltól. A rendőség élesre töltött fegyverek közt kísérte hajóra ez emberevő kannibálokat, kik a diszkardot, békés polgárok füleinek és fejeinek lekasabolása által akarták volna felszentelni! Oh vadság, vandalismus, barbarizmus, magyarismus!

Korfalluban sem akarta a hatóság, hogy a hajó kiköthessen, mert a lakosság a kutya fejű magyarok trieszti kegyetlenségeiről értesülvén: remege a felkonzoitását gondolatától.

Konstantinápolyban azonban örömmel fogadták a magyar softákat. Volt nagy bruderózás. Becsüptek, és a két barbár-náczió egymást ütlegelte. Mikor kijózanodtak, akkor jöttek rá, hogy jobb lesz inkább közös erővel a keresztényeket ütni: kereszték is Ignatieffet hogy rajta kezdjék, de mint titkos ügynököm által értesülök, az álöltözetben odább állt. Orosz ágyukat Budapest és Sztambul alá, s halomra lövetni! Censeo esve delendam Kardhaginem!

Itt Mileticset az inquisitorok mindennap újabb torturáknak vetik alá. Elborzad az ember hogy mire képes a magyarismus. Először is a víz próbán kezdtek. Nem adtak neki se egy csöpp bort, se egy csöpp vutkit. Szegény mártyr! Igazi Vörösmártyr! A hős Miletics bár nyelvét lógatta, különösen az államügyészre — nem vallott semmit Arbuez Péterjei előtt. Ekkor a tűzpróbát kísérelték meg. Négy fal közé préselték, egy kandallót izzóra fűtettek és avval sütögették a szent szabadság nagy bajnokának testét. Brr! Felborzad az embernek minden hajaszála! Talán bele is hal a kivallatásokba anélkül hogy kiszabadítását a muszka fegyverek megkísérlenék! De nem lehet oly hálátlan az a nép, melynek ily vértanuja van! . . .

Az is nevezetes esemény, hogy mintegy 300 budapesti polgár ment Kossuthért Turinba. Már utban vannak hazafelé. Amint mondják a küldöttség tagjai egy drága fogatot vettek, abból a lovakat kifogták s a küldöttségi tagok fogják haza huzni Kossuthot e disz kocsin. Magyarországba. Érdekes látvány lesz.

Épen most futotta be a rémhír a várost, hogy Miletics a »legnagyobb rácz«, a szláv szabadság hőse, a kinzások alatt meghalt. Ellenségeit ez sem elégíti ki: testét petroleumba mártják, felnégyelik. nyársra huzzák, a város négy részén czövekekre kötik, megostorozzák és végül meggyújtják! Leirni is rémitő kegyetlenség. Boszu, jöjjön el a te kancsukád! Borzongó és elrémült tisztelője

Prawda Ruzska.

Conferentialis sohaj.

Könynyü a nyugaton, de nehéz dicsérni a napot keleten.

A napkeleti-bölcsek.

Műfordítás.

»Parturiunt montes nascitur ridiculus mus.«

Soká vajudtak a montenegróiak, míg megszületett a ridikus musz — kaprogramm.

==||==

Csernajeffalia.

Jöttem, láttam, — kilöktek!

A kockák Julius Caesar.

*

Prága ????? — Több: Pragédia! Igazi sajnálatra méltó esemény!

Mint fentebb.

*

A csehek Abdul Kérim kardjának ellentünetést rendeznek: 1000 darab frissen sült csehpimaszt küldenek Csernajeffnek deputatióba. Ettől csak nem fog megfutni, s a taskendi győzöbül tar kedli győző lesz.

GÖMBÖCZ és CSUKLI.

VISZONTAGSÁGOS REGÉNY VERSEKÉBEN.

Irta JÓKAI MÓR, illusztrálta 40 képpel Jankó János.

9. Gömböcz urban feszit nemzet büszkesége :
A mig egyet nem rúg, addig nem lesz béke.
Egyet sodorint a félbajusza hegyén,
S bemutatja magát, mint tánczvágyó egyén.

11. Gömböcz ur a tánczban igazi karakán :
Tánczosnőjét fogja körül a derekán ;
Kiáltja : »hogya volt, hogya?» megpörget, mártogat,
S leveri lábáról mind a szomszédokat.

10. Csukli urnak fejét az előzmény furja.
Odamegy s megkérdi : »szabad e egy tourra?»
Egymás nejét két hős viszi és ragadja,
A hogya csak hegedű és klarinét adja.

12. De Csukli ur sem rest; mint egy elszabadult
Szélmalom, ugy viszi tánczosnőjét vadul :
Mint Debreczenben két kerekű taliga,
Vagya a miként pörög szilaj bűgő csiga !

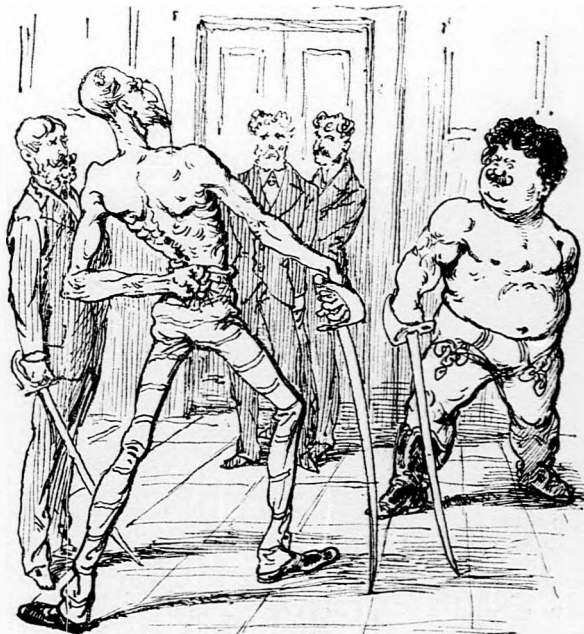
13. Elbizakodásnak megadják az árát:
Hanyattvágja magát és tánczó párát
Gombóc ur. Szerencse, hogy puhára estek,
Nem szenvedett semmi kárvallást a testek.

14. Hasonló szerencse nem érhetette Csuklit;
Mert midőn alóla a lába kicsuklik,
A mi földre hullott, az bizony mind csont volt,
S ugyan meglátszott ott egy hétig a bronz folt.

15. A kölcsönös bukás okoz vitát már is,
S a vita lett immár unparlamentárisch:
Mind a két sértett fél kimondá nagy mérggel,
Hogy az ily bántalom lemostához vér keli

16. Kiszállnak a sikra ketten egy szál kardra,
És teszik magukat kegyetlen »en gardba.«
Szekundánsoknak volt anynyi eszük sülve,
Hogy kardokat hagyták ki nem köszörülve.

NAGYMONDÁSOK.

— A deputatio tervez, — Kossuth végez.

Czeglédiek.

— De jó, hogy nem én vagyok a »nagy« Kossuth! Most nem lehetnék képviselő.

Fakovay.

— Furcsa, hogy a kelet »pogány« népét nálunk nagyobb rokonszenv kíséri, mint a papi »Kelet Népét«!..

Szt. Halász.

— Az írott jog praejudikal a nem írott-jognak; ergó az írott (pláne nyomtatott!) »Közvélemény«-re inkább kell hallgatni, mint a nem írott közvéleményre!

*Lukács.
hír-kövés.*

— Honosítási törvényt?.. Deus avertat!.. Inkább minden jó keresztyént »Hon«-talanítani kellene!

R. k. szent lap.

— Áldjuk a végzetet és a statistikát, mert most tudjuk, hogy igazán nincs számunkra alkalmasabb, mert jövedelmezőbb hely mint — Budapest.

A főváros orvosi kara.

— Különös! nem szeretem ugyan a sertéshúst, mégis ha valamelyik írónak a tolla »disznót« csempent: a Porzónak kell elkölteni.

Ági.

Legujabb! Legfontosabb!

— A bankkérdésben alkalmasint rövid idő múlva elhatározzatik, hogy a végeldöntés siettető határozatot egyelőre elhalasztják ugyan, de valószínűleg még ez év folyamában, — a körülmények szerint, — hihetőleg egyetértőleg közös pontozatokba foglalják, s alaposnak mutatkozik a remény, hogy néhány év múlva a legeslegvégső határozatot is — olvashatja a közönség. Mindazáltal csak fentartással közölnetjük e hirt...

PAPIRSZELETEK.

— Hogy teremnek a költők? A piarista tanár ilyes tételeket ad fel: »Dolgoztassanak ki a következő írásbeli feladatok:

1. »Bucusu szülőföldemtől; versben, jámbus lábakkal és rimekkel;

2. Alakíttassék át Berzsenyi »Fohászkodása« rimes verssé;

3. Irassék egy óda »a pápához« czimmal. A calculus a vers hosszúságához méretik, a ki verset nem ír az irgalmatlanul secundát kap.«

Természetes, hogy ilyen biztatgatás után a nebuló addig izzad, míg verset farag; s ha egyszer belej n a rímfaragásba, az isten se fogja megakadályozni, hogy költő ne legyen.

— Arany sinórt, és mennyit!? Három év kellett mig Nagy-Károlyban megalakult a tüzoltó-egylet. s félve folyik már a harcz, hogy arany sinórt-e és mennyit kell az örparancsnokok kabátjára felvaéni? S ha ez is, mint gyarló emberi számítással hozzávetetni, 3 évig fog tartani: akkor megérjük azt, hogy még más eldöntendő vitás kérdések miatt csak a késő unokák fogják a »-károlyi tüzoltó egyletet czélhoz juttatni. Hiába! tüzes emberek azok a n-károlyiak!

Ics és Vics.

Ics. Miért nem tette Milán a fejére a királyi koronát?!

Vics. Mert csak szerb tövisből csinálta neki a muszka.

A „Cigarette“ hatása.

(Kávészóban.)

A. Nem valami jól szelel ez a „Cigarette.“

B. Nem ám. Meg aztán a papirossa csak elég finom volna, de tölteléknek kevés benne a vágott dohány.

A. De hát irányára nézve micsoda lap ez a Cigarette?

B. Azt igéri előszavában, hogy írónak fogja a cikkeket írni, hanem úgy látszik, inkább megfordítva íródik.

NILSON HATÁSA.

Ritter von Posner. — Liebe Krisztine, Ön nem svéd pitypoloty, hanem echt svéd gyufa, a ki elsötötte engemet! A Posner Károly Lajosnak sincs anyja or dő, mint Nacscsádnak!

FULÁNKOK.

Hirvág.

Hirbe jönni: az ifjurak ambíciója. Csak az baj,
Hogy sokszor hozzák hirbe a — lányokat is!

Első-bál.

»Első bálba viszem Gizikét ma!» — Mamája valót mond.
Ámde hat éve, hogy ezt mondja a jó mama már.

Ki a jobb?

Hajdan az asszonyokat drágán vették feleségül;
Lányán tul ha ma ád, — kincseket ád az — apa.
Felfordult a világ! mondog. Tagadom, az a régi...
Kérdés az, ki a jobb: lány?, a vevő?, vagy apa?!

Női hűség.

Azt panaszolja a férfitul, hogy hűtlen az asszony!
Hej, ha a jó férj hű, — hű marad a feleség.

Szép ség.

Széptől a rútat, — amint mondják, — hajsza! különíti:
Hogy Dini rú, annak szinte a rőt-haj oka.

Egyensúly.

A haladó kor a kényurakat rendre lesodorja:
Ámde helyökbe legott despotanöket emel!

Nimród.

Magasztalvány.

(Romhányi harmadfeledik énekére a P. Naplóban.)

*Mily classicitás! mennyi költészet! Enyhe
borulatu napsugár! Valóságos Byronhányi Puskin-
lódás! Öntudatos szelid örvöngés! Nagyszerű!
Nagyszerű! . . . hanem azért ne tessék magam sietni
a többjével.*

(bizonyosan:) Gy-i P-1.

A VÉNIFJU LEGÉNY.

Irta VÁLYNÉ JÓKAI ESZTER.

(Folytatása.)

De hogy miért vinnék el katonának Bubrit ha előbb meg tudnák? azt a leány nem kérdezte, az anyóka sem tartotta szükségesnek bővebben magyarázni, pedig ő jóformán tudta volna az igazi okát, de csak elhallgatta és elnézte. Hogy az urfiak mind a felső faluvégére kerültek ha vadászatra, vagy a gazdaságban béreseik után nézni mentek, és hogy az öreg Kóficznénál mindig volt mindenkinek valami keresete: az is igaz.

Miczitől mindannyian kértek egy ital friss vizet — különösen vonzó italu vize volt annak a felső faluvégi kutnak! — mit megszoktak szép piros ajkival kóstoltatni, nehogy valami bűvszer legyen benne, és őket megbabonázza, — pedig azért még is mind meg lettek babonázva — de legnagyobb mértékben Danika, mamája hire tudta nélkül.

Beszéltek már a szép boszorkány cigány leányról eleget a faluban, Cserephengőné asszony is hallott róla, látta is elégszer Miczit czifra pillenpátyos kantusokban végig usztatni az utca sárján, vagy kurta rokolyában karcsu derekát jobbra balra hintázva ballagni, fehér atlasz cipős lábcskáival rugdálni a port, és tiporni a havat. Olyasfélét is hallott, hogy az a nyurga, idomtalan alakú slampet öltözetű cigányleány maga után babonázott néhány ifju urat. De azt nem képzelte. Álmodni sem tudta volna: hogy az ő szemérmes, alázatos, nőkerülő fiúcskája is a megbűvöltek közt lenne, — pedig biz az ugy volt. Danikának tetszett az a slampet öltözék, a gyűrődött ránczuruhák a mik hanyagul voltak a karcsu derékhoz kapcsolva, rendetlenül omlottak alá a szép idomzatú alakon; tetszett a hajlékony termet ügyes, szabad mozgása, azok a szép idomu lábak, no meg az a természetű csigás göndörhaj, meg az a szemtüze, meg az a száj mosolya, meg az egész Miczi — ugy a mint volt.

A jámbor Danika annyira meg volt rontva, hogy még csak annyira sem gondolt, valjon fog e annak is tetszeni? Csak azon jártatta eszt: mint tetszhetnék ő Miczinek?

Már épen azon a ponton volt a különben gyáva fiu, hogy neki bátorította magát komoly házassági ajánlatot tenni a villogó szemű boszorkánynak, a mit az valószínű hogy öreg anyja tanácsára el is fogadott volna, bár mennyire szerette is Bubrit.

Hintóban járni, mindennap pecsenyét enni, csokoládét inni aranyos findzából! még özsonára is kávézhatni, szobaleánnyal öltöztetni-szolgáltatni magát, még a legyet is aranyos legycsapóval verni: azt még Bubrinál is inkább szerette volna Miczi. Lett volna érte bárki felesége — szeretőnek azért megtartotta volna Bubrit. Öreganyja ta-

nácsára cigány fogalom szerint nem látott abban semmi különös hibát, vétket pedig épen nem; ha ötlet gazdag földes ur elveszi hát ő ahoz hozzá megy, lesz annak felesége, él kényelemben, de mint cigány nő csak nem szerethet mást mint cigány legényt. A vén Kóficzné mindég speculált is arra, hogy hát a gyönyörűséges unokáját valami ur nagyon megtalálja szeretni. Előre készítette a leányt, tele beszélte a fejét milyen szép dolog lenne uri asszonyságnak lenni, talpig selyemben járni, czifra porcellán tálból ezüst kanállal enni; s több hasonló uridolgok előszámlásával biztatta a rá hallgatva figyelő Miczit. Azt is igyekezett a leány fejébe verni: hogy azért szeretheti ám Bubrit, vagy a ki neki tetszik. A leányon pedig fogott a jó tanítás, igyekezett Danikát behálózni. Csak is annak a csacska öcsém asszonynak köszönhetette Cserephengőné asszony is, hogy még jókor tehetett intézkedéseivel, elejét vehette asszonykerülő fiúcskája ballépésének; mert cigányleány menyét ugyan nem ohajtott a tisztelt asszonyság; bár mennyire kívánta is fiát házasítani, de cigány atyafiság nem kellett neki.

— Most már csak azért is megmutatom, hogy lesz az én fiamnak hozzá illő felesége a legrovidebb idő alatt! dünyögött haza-menet a figyelmessé tett anyja. Nem ezek közül választok, tudom ezek eleget mulatnak hátam mögött azzal, hogy nekem cigányleány menyem lesz. Azért is majd meg lássák milyen asszonyt hoz az én fiam. Majd tartok én nekik lakadalmat kettőt is! Megházasítom Danikám, de férjhez adom azt a semmire való boszorkányt is bár mibe kerüljön! — tervezgetett a fölháborított nő.

Danika persze nem volt otthon, mikor édes anyja későn este nagy bűgva morogva haza tért. Valószínű, hogy a fiu Miczi után ólálkodott.

— No semmi — gondolá Katalin asszony — ma történik utolszor. Kiadta a rendeletet az öreg kocsisnak, hogy hajnalban legyen készen hosszú utra, hájat adott a fődeles kocsit kenni, egy zsák zabot az utra a lovak számára, azt jól fel kell kötnözni a hintó bakjára. Magokszámára meg készíteték a sok jó pogácsát, lepényt, fokhagymás pecsenyét. Hajnalra minden elkészült, a koci is előjárt, a leánycselédek hozták ki a sok elemozsínát a koci lábába, az előállításra odaszorítottak egy jókora koffert, a miben ruha nemű; és sok értékes mindenféle volt, skatulya nem kellett, hanem a hintó két oldalzsebeibe egy egy üveget szuszakoltak nagy erőszakkal bele; az egyik tele tejes kávéval, a másik meg valami sziverősítővel, a mikre ezen az uton nagy szükség lehetett. Bundát köpönyeget, meg egy

jókora tollas vánkost tartogattak még karjaikra vetve a szolgáló leányok, hogy majd ha az utasok beülnek a hintóba, azokat a sok meleg gunyáva, ugy berakhassák, hogy csak az orrokhegye lássék ki, pedig május közepén tul járt az idő. A magyar figyelemzető közmondást mindenik pontjában megtartotta Cserephengőné asszonyság — »nyáron ruhát, télen kenyeredet el ne hadd« — vitt ruhát és kenyeret a rögtöni utra.

Mikor már minden rendben volt a kocsin, akkor bement fia szobájába, a ki nem is gyanította mi vár rá ha ébred?! Aludt gond nélkül, és álmodott a faluvégén levő cigány putrikról a hol ő is kalapálja az eszkábát, és kapott volna is jutalmul egy csókot Miczitől ha édes anyja épen fel nem költi. No az minden tekintetben kellemetlen ébredés volt.

— Édes kis fiam — szólott nyájasan az utazáshoz egészen felöltözött anya — itt a ruháid, öltsd fel szaporán, már be van fogva, megyünk Baranyába, szegény Háni nénédet van már tiz esztendejé is hogy nem láttuk. Az este jutott eszembe, hogy mostarába lesz a nevenapja, épen rá erünk köszöntőbe menni; — magyarázgatta kedves fiának ezt a rögtöni utra kerekedést Katalin asszony.

Danika sehogy sem akarta megérteni azt az ő korai felkeltését, azt meg épen nem, hogy utra menjen anyyi vármegyén keresztül Baranyába. Az neki semmi esetre sem tetszett.

— Ugyan mama hagyjon békét! Milyen jóízűen aludtam, minek vergelt fel, mint juthatott már eszébe most anyyi földre menni? Még utóbb majd azt híresztelik rólam a faluban, hogy leány keresésbe járom meg Tolnát, Baranyát feleségért; aztán majd csak mama boszankodik ha meghallja mit költöttek ismét rólam. — Előbb neheztelő aztán kérő hangon iparkodott lebeszélni az utazásról édesanyját Danika: — Nekem aztán panaszkozhatnak; hogy ezt mondják, azt mondják? még én is kinevetem és azt mondom ugy kell! miért ad rá okot hogyolyanokat beszélhessenek. — Megpróbálta gyenge oldaláról is ijesztgetni édes anyját a mozdulni épen nem akaró fiu azzal, hogy micsoda hire lesz ennek az ő Johannát köszöntő kedvének.

— Ne gondolj te azzal, mit fognak ezután mondani? hanem készülj gyorsan. Mig igen fel nem melegszik az idő kellemesebb az utazás. Megállta a különben hirtelen természetű nő, hogy egy szóval sem érintette az a mit most beszélnek. Segített öltözni türelemmel makranczoskodó fiának, ugy hogy az azt sem tudta mint került a kocsiba, csak azon vette észre magát, mikor már a faluból is kiértek; akkor elkezdett protestálni.

— Nekem semmi kedvem Baranyába utazni, a Háni nénit sem kívánom megköszönteni, én leszállok a kocsiból, ha másként nem hát leugrom, haza megyek gyalog, menjen mama ha eszébe jutott

a mehetés, de engem ne vigyen! — torzsalkodott mint valami kis gyerek a ki meg szeretné mutatni, hogy ő nem kis gyerek.

Az anyja csak hagyta hetvenkedni; jól le volt nyomtatva a nagy vánkossal és mindenféle csurapával; ha a haladó kocsiból lemerészelt volna is szállni Danika, mint fenyegetődött hogy leugrik, lehetetlen lett volna neki lábait kiszabadítani; még ha bátorsága lett volna sem volt benne mód a sok gunya alol kiszabadulni, és azt igen jó! tudta mamája, nem is marasztotta, nem is csitította egy szóval sem — hallgatott mélységesen.

— De ugyan forduljunk hát vissza! — türelmetlenkedett a fiu; — mama se szól se beszél, hanem ugy tesz mintha nem is hallaná a mit én mondok pedig én elég érthetően mondom hogy nekem sehogy sem tetszik Baranyába utazgatni, még a parasztok közt is az lesz a hire: bejárjuk tónát boronát leányt keresni, pedig nekem nem kell senki leánya, engem hiába is házásitnak.

— Nem ugy van a! — szólalt meg végre kemény hangon az anya — kellene neked a Kóficzné leánya! tudják, és beszéltek azt az urak is parasztok is. Nekem többé ne szólj a házasság ellen, meg hogy téged hiába is házásitanak! Én pedig azt mondom, hogy nekem ugy viseld magadat Háni nénédnél, hogy ki ne kosarazzon, hanem adjon egy leányt, van néki tudtommal vagy őt; én nem bánom akár melyiket veszed el, de egyet el kell vened most mindjárt standepéde! Nekem tiszteséges feleség nélkül haza nem jösz azt tudd meg; sok turpiságodnak jöttem nyomába, te alázatos macska, te!

Danika a fejére zudult határozott beszéd alatt igyekezett magát lehetőleg kicsinyre összehuzni, most ohajtott ám igazán eltűnhetni onnan a kocsiból mamája mellől; most még inkább leugrott volna, ha lehetséges lett volna neki.

Az érdemes asszonyság mikor már kemény beszédekkel, éles szemrehányásokkal, és kegyetlen fenyegetésekkel kedves édes fiacskáját agyon ijesztgette, és illően megpuhította, akkor aztán maga is ellágyult, elkezdett keservesen sirni, de azért beszélni sem szünet meg. Most már a hallgatás sora Danikán volt, kipótolta mamája azt a kis csendet a mit elindulásuk alatt megtartott, beszélt egész nap, sőt több napokig mig az utazás tartott, majd sirva, majd fenyegetve, néha aztán hizelegve is; nem kimélte a szót.

— Látod kedves egyetlen fiam, én ezt a hosszú utat csak érted teszem. Bizony nekem sem kívánczolt egy porczikám se ilyen messze országba, de már azt látom, ott a mi vidékünkön nem találsz magadhoz való leányt, most meg épen vezett nevedet költik, pedig tudom, hogy a környékből mindenki fia járt azután a puruttya cigányleány után. Én el nem képzelhetem, mit bolondulnak azért a kordován bőrű, kigyó formájú leányért? még a haja

is olyan kunkorgós mint a kigyó, az is azt mutatja, hogy csunya egy mérges állat. Azok a természetlő kondorhajú nők mind igen indulatosak, mérgek, fiatal koromban én is szerettem volna felkondoritani a hajamat, de szelid természetű nők nem viselhetnek snekedlit; — magyarázta fiának Katalin asszony; (a csigás hajfürtöket csalhatatlan jeléül állította a gonosz, veszekedni szokott természetnek.)

Danikában aztán ha volt egy kis képzelő tehetőség hát elgondolhatta milyen telyes lehet méreggel az a Miczi; valóságos sárkánykigyó az ő mindig bodor hajával az egész fején, mikor az ő édes mamájának sohasem sikerült haját mesterségesen sem megbodorítani, mégis ritka nap mult el, hogy valami csekélységért igen nagy indulatba ne jött volna.

Hanem Danika csak jókedvű kaczagó alakját tudta képzelné az anyja által minden oldalról gyalázott Miczinek. Pártját fogni vagy valamivel védekezni, egy szóval sem bátorzkodott — pedig jó alkalom lett volna próbára tenni: mekkora szelidséggel fogadná snekedlit soha nem viselhetett mamája, ha szetett fia neki ellent mondana.

Nem is úgy volt ám Danika idáig nevelve és tartva, hogy ellenkezni bátorzkodott volna anyjával, mindég úgy történt minden, a mint Katalin asszony akarta — csak Miczi után sunyogott a fia anyja akaratán és tudtán kívül. Meg is házasíthatta volna régen Cserephengöné asszonyság az ő egyetlen fiát, de tetszett neki, hogy van házasulandó fia, s azért pukedliznak ő neki a leányos anyák, és ő válogatja fija számára az eladó leányokat, fitymálódhatik köztök. De most igazán megijedt, és erősen elhatározta unokatestvére leányai közül választani egyet fia számára feleségnek.

Az persze kérdésen kívül esik, hogy öt leány leány közül olyan kérőnek csak választani kell, s adják, és megy a leány két kézzel!

Biz az úgy van, olcsó a leány! Ezelőtt huszhuszonöt évvel azt mondták olcsó a leány. Most már azt mondják ráadás kell a leányhoz. Fertálys század mulva mire növekednek a leányok, ha ez így megy?! majd meglátja a ki azt éri, ne gyanítgasunk — még könnyen kitalálnók, és a férfiak elszégyelenék magukat, pirulnának tulajdon magok élnetelensége miatt. Azt jövendölhetem is, hogy ők keserülnek meg, ha a fölvetett irányban haladnak.

(Folytatása következik)

Bolond gombák.

Geografiai pöfeteg.

A tudós »Fővárosi Kávénénike«, mely mióta Szanszkrit országot fölfedezte egész hivatással igazgatja helyre a földrajzi tévedéseket: Augier lakházát a Croissy partjára helyezi 14 számában. Ez olyanformán hangzik, mint az, hogy a Föv. Káv. szerkesztősége a Monaszterliház partján fekszik; mert a Croissy folyóvízről minden bádecker tudja, hogy 991 lakosa van (bizonyosan halak!) s hogy az egy telep Párisban a Szajna partján. Hanem divatkereskedés még nincs benne.

Náci.

Szent gombák.

(Termeli Balog Ferencz az »Evangyeliomi Protestáns lap« (Szentek hegedüje) tagosított hasábjain. Egész évi termés előfétési ára 6 forint.)

— Csupán csak egy heti termés! —

»A bizottságok a szeretetet és szükségeseit fentartásai mellett oda hatnak meggyőződöttet utján keresztyén eszély és hűséggel párosulva, hogy a vasárnapi szünet az az attól megfosztottaknak kieszközöltessék.«

»Mi szerintünk a keresztyénség az erkölcsi világban az üdv érdekében új teremtési folyamat s ebből a teremtő isten-erő kizárható. Ölt gyászt keresztyén egyház!«

»A békés-bánáti helv. hitv. egyházmegye 1876. jun. 21. tartott közgyűlésének jegyzőkönyve. Tartalmas statisztikai táblázattal. Sokaknak feltűnik Löw Lipót szegedi főrabbi zsinagógái beszédeinek protestáns hatóság általi ajánlása.«

— E terménypiacról máskor is jelentést tesz —

Gombator.

SZERKESZTŐI SUBROSA.

— Dr. E. adomája kitünő. — Király S. Nemkülönben. Videki történetké. Olvashatlanok és kiadhatatlanok. — Jancsiky. Sem a jövő »kiadásban«, sem azutániban. Ön úgy látszik még örül azon, hogy

Ismét feljött a magyarrá a zavar!
Rég várja ezt számtalan sok honfi kar.

— R. V. »Magyar ne hagy magad.« Nagyon rossz. Nem ilyen verssel hozzuk haza Kossuthot. — Kelen verse jó Csimokles. Talál. — Da Capo. Megkaptuk. — Nimród. Sikerültek. — Verebély. L. M. Ne ilyen csavarványos legyen, ha már rébusz. Az ön képtalányában több a betű, mint ha egyszerűen leírta volna a megfejtését. — Sopron K. Sikerült. — S. patak, M. Jó, de csak módjával. Ebből a süteből elég igazán egy is. — Körmöczbánya V. Gy. Szerencsét kívánunk, és áldott termékenységet az Ű. számára is. Az atyafit kaptuk, örömmel.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Státióteza 80-ik szám alatt.

Budapest 1877.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD.

(Athenaeum-épület.)

Hírdetések felvételnek:

A KIADÓHIVATALBAN

Athenaeum-épület.

Budapest Baratkotere 7. szám

Rajzolja

JANKÓ.